

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 119

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 16 februarie 2011

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
3.	— Hotărâre privind modificarea limitelor minime și maxime ale componenței numerice a unor comisii permanente, prevăzute în anexa la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 43/2008 pentru aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților	57.	— Hotărâre privind stabilirea unor măsuri pentru asigurarea aplicării prevederilor Regulamentului (CE) nr. 1.221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind participarea voluntară a organizațiilor la un sistem comunitar de management de mediu și audit (EMAS) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 761/2001 și a deciziilor 2001/681/CE și 2006/193/CE ale Comisiei
	2		11–13
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		62.	— Hotărâre pentru modificarea art. 1 din Normele privind privatizarea societăților comerciale cu capital majoritar de stat care au ca obiect principal de activitate cercetarea-dezvoltarea, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 2.193/2004
Decizia nr. 1.561 din 7 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (2) ¹ și ale art. 50 ¹ din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	3–4		13
Decizia nr. 1.563 din 7 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III alin. (1), (2) și (2) ¹ din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991	4–6	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 1.646 din 16 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 10/2009 privind dreptul studenților înmatriculați la formele de învățământ la distanță sau cu frecvență redusă de a continua studiile la programe de studii de licență autorizate să funcționeze provizoriu sau acreditate	6–11	4.	— Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor privind modificarea și completarea Ordinului președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 39/2010 pentru aprobarea cerințelor tehnice care trebuie îndeplinite de mijloacele oficiale de identificare a bovinelor, suinelor, ovinelor și caprinelor, precum și pentru stabilirea condițiilor de aprobare a acestora pe teritoriul României
			14–16

HOTĂRÂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE privind modificarea limitelor minime și maxime ale componenței numerice a unor comisii permanente, prevăzute în anexa la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 43/2008 pentru aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților

În temeiul art. 40—43 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Limitele minime și maxime ale componenței numerice a unor comisii permanente, prevăzute în anexa la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 43/2008 pentru aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 875 din 23 decembrie 2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Comisia pentru politică economică, reformă și privatizare
Limitele aprobate: 21—24
2. Comisia pentru buget, finanțe și bănci
Limitele aprobate: 21—39
3. Comisia pentru industrii și servicii
Limitele aprobate: 21—31
4. Comisia pentru agricultură, silvicultură, industrie alimentară și servicii specifice
Limitele aprobate: 23—32
5. Comisia pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale
Limitele aprobate: 11—15
6. Comisia pentru administrație publică, amenajarea teritoriului și echilibru ecologic
Limitele aprobate: 23—33
7. Comisia pentru muncă și protecție socială
Limitele aprobate: 23—30
8. Comisia pentru sănătate și familie
Limitele aprobate: 15—19
9. Comisia pentru învățământ, știință, tineret și sport
Limitele aprobate: 23—31
10. Comisia pentru cultură, arte, mijloace de informare în masă
Limitele aprobate: 18—25
11. Comisia juridică, de disciplină și imunități
Limitele aprobate: 17—26
12. Comisia pentru apărare, ordine publică și siguranță națională
Limitele aprobate: 19—26
13. Comisia pentru politică externă
Limitele aprobate: 19—25
14. Comisia pentru cercetarea abuzurilor, corupției și pentru petiții
Limitele aprobate: 11—13
15. Comisia pentru tehnologia informației și comunicațiilor
Limitele aprobate: 11—15
16. Comisia pentru egalitate de șanse pentru femei și bărbați
Limitele aprobate: 11—15

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 15 februarie 2011, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
IOAN OLTEAN

București, 15 februarie 2011.
Nr. 3.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.561**

din 7 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (2¹) și ale art. 50¹ din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 pct. 16 și 18 din Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Jean Filip și Elena Filip în Dosarul nr. 35.344/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 35.344/3/2008, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 pct. 16 și 18 din Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Jean Filip și Elena Filip.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate contravin normelor constituționale, întrucât persoanele care au cumpărat imobile de la stat în temeiul Legii nr. 112/1995 ale căror contracte de vânzare-cumpărare au fost desființate beneficiază de scutire de la plata taxei de timbru și pot pretinde o despăgubire echivalentă cu valoarea de piață a imobilelor, fiind discriminate pozitiv în raport cu persoanele aflate în situația autorilor excepției al căror contract de vânzare-cumpărare a fost încheiat în baza Legii nr. 85/1992.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă consideră că, de fapt, autorii excepției solicită completarea textelor de lege criticate, în sensul ca reglementările cuprinse în aceste texte să se aplice și persoanelor care au încheiate contracte de vânzare în baza Legii nr. 85/1992. Or, o asemenea operațiune excedează competenței Curții Constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale

Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Analizând prevederile de lege criticate, Curtea constată că, deși a fost sesizată de instanța de judecată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 pct. 16 și 18 din Legea nr. 1/2009, în realitate obiectul excepției îl reprezintă art. 50 alin. (2¹) și art. 50¹ din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, dispoziții introduse prin art. 1 pct. 16 și 18 din Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 3 februarie 2009.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 50: „(2¹) *Cererile sau acțiunile în justiție având ca obiect restituirea prețului de piață al imobilelor, privind contractele de vânzare-cumpărare încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, care au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, sunt scutite de taxele de timbru.*”;

— Art. 50¹: „(1) *Proprietarii ale căror contracte de vânzare-cumpărare, încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile au dreptul la restituirea prețului de piață al imobilelor, stabilit conform standardelor internaționale de evaluare.*

(2) *Valoarea despăgubirilor prevăzute la alin. (1) se stabilește prin expertiză.*”

În susținerea neconstituționalității prevederilor de lege criticate sunt invocate următoarele dispoziții constituționale: art. 11 alin. (2) — Dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 alin. (1) — Universalitatea, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 44 alin. (3) și (6) privind dreptul de proprietate privată, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 — Înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Asupra constituționalității Legii nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor

imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, Curtea s-a mai pronunțat în cadrul controlului *a priori*, statuând cu majoritate de voturi că această lege este constituțională.

Astfel, prin Decizia nr. 1.351 din 10 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 881 din 24 decembrie 2008, Curtea a respins obiecția de neconstituționalitate, reținând, în legătură cu textele de lege criticate și în prezenta cauză, că „acordarea unor despăgubiri la valoarea actuală a imobilelor are natura juridică a unei măsuri echitabile, menită să le ofere foștilor chiriași posibilitatea de a-și cumpăra o locuință, ceea ce este în consens cu dispozițiile art. 1 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora: «România este stat de drept, în care [...] drepturile și libertățile cetățenilor [...], dreptatea [...] reprezintă valori supreme [...] și sunt garantate.»”

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (21) și art. 50¹ din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Jean Filip și Elena Filip în Dosarul nr. 35.344/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.563

din 7 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III alin. (1), (2) și (21) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. III alin. (1), (2) și (21) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Erszebet Szathmáry, István Zoltánné Repity, Elemér Szathmáry, Simonné Margit Szathmáry, István Szathmáry, prin mandatar Vilhelm Andrei Krezsek, și Tiborné Szathmáry, prin mandatar Krisztina Galaczi în Dosarul nr. 18/43/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

De altfel, în sensul celor reținute în decizia mai sus menționată, pentru critici de neconstituționalitate similare celor din cauza de față, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 1.002 din 8 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 607 din 27 august 2010, precum și prin Decizia nr. 1.183 din 17 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 27 octombrie 2009, prin care au fost respinse excepțiile de neconstituționalitate referitoare la prevederile de lege criticate și în prezenta cauză.

Atât soluția, cât și considerentele reținute de Curte în aceste decizii sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței acesteia.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 18/43/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III alin. (1), (2) și (21) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991**, excepție ridicată de Erszebet Szathmáry, István Zoltánné Repity, Elemér Szathmáry, Simonné Margit Szathmáry, István Szathmáry, prin mandatar Vilhelm Andrei Krezsek, și Tiborné Szathmáry prin mandatar Krisztina Galaczi.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile de lege criticate contravin art. 44 alin. (1) din Constituție și art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât creează posibilitatea anulării din motive

imputabile autorităților a unor decizii administrative emise în favoarea cetățeanului. În sprijinul acestor argumente sunt invocate hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțate în cauzele „Valer Pop contra României, 2007”, „Viașu contra României, 2009” și „Jones contra României, 2009”.

În continuare, se susține că prevederile de lege criticate contravin art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece, în special, alin. (2¹) al art. III din Legea nr. 169/1997 „stabilește un apel mascat”, deși prin reglementări anterioare s-a prevăzut că hotărârile comisiilor județene rămân definitive în cazul în care nu sunt contestate. Este încălcat, astfel, principiul securității raporturilor juridice și dreptul la un proces echitabil. În argumentarea acestor critici se invocă hotărârea pronunțată în cazul „Brumărescu contra României-2001” și ale cărei raționamente au fost reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 1.352 din 10 decembrie 2008.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. III alin. (1), (2) și (2¹) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 299 din 4 noiembrie 1997, astfel cum au fost modificate și completate prin articolul unic din titlul V al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005.

Aceste texte de lege au următoarea redacție:

— Art. III alin. (1), (2) și (2¹): „(1) *Sunt lovite de nulitate absolută, potrivit dispozițiilor legislației civile, aplicabile la data încheierii actului juridic, următoarele acte emise cu încălcarea prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991, Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, și ale prezentei legi:*

a) *actele de reconstituire sau de constituire a dreptului de proprietate, în favoarea persoanelor care nu erau îndreptățite, potrivit legii, la astfel de reconstituiri sau constituirii, cum sunt:*

- (i) *actele de reconstituire în favoarea unor persoane care nu au avut niciodată teren în proprietate predat la cooperativa agricolă de producție sau la stat sau care nu au moștenit asemenea terenuri;*
- (ii) *actele de reconstituire și constituire în favoarea altor persoane asupra vechilor amplasamente ale foștilor proprietari, solicitate de către aceștia, în termen legal, libere la data solicitării, în baza Legii nr. 18/1991 pentru terenurile intravilane, a Legii nr. 1/2000 și a prezentei legi, precum și actele de constituire pe terenuri scoase din domeniul public în acest scop;*

(iii) *actele de reconstituire și constituire a dreptului de proprietate în favoarea altor persoane asupra terenurilor proprietarilor care nu au fost înscrși în cooperativa agricolă de producție, nu au predat terenurile statului sau acestea nu au fost preluate de stat prin acte translativ de proprietate;*

(iv) *actele de reconstituire sau constituire a dreptului de proprietate emise după eliberarea titlului de proprietate fostului proprietar pe vechiul amplasament, transcris în registrele de transcripțiuni și inscripțiuni sau, după caz, intabulat în cartea funciară, precum și actele de înstrăinare efectuate în baza lor;*

(v) *actele de reconstituire și constituire a dreptului de proprietate în măsura în care au depășit limitele de suprafață stabilite de art. 24 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991;*

(vi) *actele de reconstituire a dreptului de proprietate asupra unor terenuri forestiere pentru persoanele care nu au deținut anterior în proprietate astfel de terenuri;*

b) *actele de constituire a dreptului de proprietate pe terenurile agricole aflate în domeniul public sau privat al statului, ori în domeniul public al comunelor, orașelor sau municipiilor;*

c) *actele de reconstituire sau de constituire a dreptului de proprietate în intravilanul localităților, pe terenurile revendicate de foștii proprietari, cu excepția celor atribuite conform art. 23 din lege;*

d) *actele de constituire a dreptului de proprietate pe terenurile agricole constituite ca izlaz comunal;*

e) *actele de constituire a dreptului de proprietate, în condițiile art. 20, în localitățile în care s-a aplicat cota de reducere prevăzută de lege;*

f) *actele de constituire a dreptului de proprietate, în condițiile art. 20 și în cazul în care în localitatea respectivă nu s-a constituit dreptul de proprietate persoanelor îndreptățite de lege;*

g) *transferurile de terenuri dintr-o localitate în alta, efectuate cu încălcarea condițiilor prevăzute de lege, în scopul ilicit de a spori prin aceasta valoarea terenului primit ca urmare a transferului;*

h) *actele de vânzare-cumpărare privind construcțiile afectate unei utilizări sociale sau culturale — case de locuit, creșe, grădinițe, cantine, cămine culturale, sedii și altele asemenea — ce au aparținut cooperativelor agricole de producție, cu încălcarea dispozițiilor imperative prevăzute la ultimul alineat al art. 28 din lege;*

[...]

(2) *Nulitatea poate fi invocată de primar, prefect, Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților și de alte persoane care justifică un interes legitim, iar soluționarea cererilor este de competența instanțelor judecătorești de drept comun.*

(2¹) *Nulitatea absolută, în sensul prezentei legi, va putea fi invocată și în litigiile în curs.”*

Textul constituțional considerat ca fiind încălcat este cel al art. 44 alin. (1), potrivit căruia „Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.” Este invocată și încălcarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil, precum și a art. 1 din primul Protocol adițional la convenție, referitor la protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. III din Legea nr. 169/1997 consacră sancțiunea nulității absolute aplicabilă actelor emise cu încălcarea prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere și, astfel, nu aduc nicio nouitate din punct de vedere legislativ.

Curtea observă că dispozițiile criticate precizează o dată în plus sancțiunea nulității actelor translativ de proprietate încheiate cu încălcarea normelor legale imperative. Or, cum un act nul nu poate produce efecte, fiind desființat de la data

încheierii lui, un asemenea act nu poate să constituie temeiul dobândirii valabile a dreptului de proprietate.

Potrivit regimului juridic al acestei sancțiuni, orice persoană care justifică un interes o poate invoca. Calitate procesuală activă în vederea promovării unei astfel de acțiuni în justiție o au atât persoanele care justifică un interes legitim, cât și persoanele care au atribuții cu privire la reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor. Astfel, primarul sau prefectul, ca reprezentanți legitimi ai autorităților comunale, orașenești, municipale și, respectiv, județene, precum și Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților veghează la respectarea legalității emiterii actelor de către comisiile de fond funciar. În același timp, prevederea expresă care include între titularii dreptului la acțiune în constatarea nulității și primarul, prefectul sau Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților constituie expresia garantării liberului acces la justiție și a dreptului la un proces echitabil, așa cum acestea sunt consacrate constituțional.

De altfel, în sensul celor arătate, Curtea s-a pronunțat prin mai multe decizii, ca, de exemplu, Decizia nr. 49 din 16 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 13 martie 2007, Decizia nr. 700 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 681 din

8 octombrie 2007, Decizia nr. 982 din 30 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 23 octombrie 2008, Decizia nr. 984 din 30 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 715 din 21 octombrie 2008, și Decizia nr. 568 din 29 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 394 din 15 iunie 2010.

De asemenea, prin Decizia nr. 375 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 591 din 8 iulie 2005, referindu-se la constituționalitatea titlului V din Legea nr. 247/2005, Curtea Constituțională a statuat că aceste dispoziții nu aduc atingere drepturilor câștigate în temeiul unor acte juridice emise cu respectarea condițiilor legale în vigoare la momentul nașterii lor. Efectul nulității absolute de repunere în situațiile anterioare deschide posibilitatea celor îndreptățiți să beneficieze de reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor.

Considerentele reținute de Curte în deciziile menționate sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței acesteia.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III alin. (1), (2) și (2¹) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Erszebet Szathmáry, István Zoltán Repity, Elemér Szathmáry, Simonné Margit Szathmáry, István Szathmáry, prin mandatar Vilhelm Andrei Krezsek, și Tiborné Szathmáry, prin mandatar Krisztina Galaczi, în Dosarul nr. 18/43/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.646

din 16 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 10/2009 privind dreptul studenților înmatriculați la formele de învățământ la distanță sau cu frecvență redusă de a continua studiile la programe de studii de licență autorizate să funcționeze provizoriu sau acreditate

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 10/2009 privind dreptul studenților înmatriculați la formele de învățământ la distanță sau cu frecvență redusă de a continua studiile la programe de studii de licență autorizate să funcționeze provizoriu sau acreditate, excepție ridicată de Universitatea „Spiru Haret” în Dosarul nr. 8.214/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, domnul avocat Mădălin Niculeasa din cadrul Baroului București, cu delegație la dosar, și se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Partea Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului a transmis Curții punctul său de vedere cu privire la excepția invocată, sens în care solicită respingerea acesteia ca neîntemeiată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care arată că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 10/2009 au fost criticate din 3 perspective. Astfel, prin adoptarea ordonanței s-a derogat de la dreptul comun, în sensul că s-a emis un act normativ cu caracter individual. Or, prin Decizia nr. 600/2005, Curtea Constituțională a statuat că o reglementare specială, diferită de cea constitutivă de drept comun, cu caracter individual și adoptată *intuitu personae*, încetează a mai avea legitimitate, dobândind caracter discriminatoriu și, prin aceasta, neconstituțional.

De asemenea, întrucât prin Ordonanța Guvernului nr. 10/2009 s-a legiferat în materia organizării generale a învățământului, au fost încălcate dispozițiile art. 73 alin. (3) din Constituție, care impun existența unor legi organice atunci când se reglementează în domeniul expres prevăzut la lit. n) a celuiiași articol constituțional.

Totodată, autorul excepției mai arată că intervenția pe cale administrativă în domeniul autonomiei universitare este, în pofida art. 52 din Constituție, atât de puternică, încât lipsește de substanța sa însuși dreptul constituțional prevăzut de art. 32 din Legea fundamentală.

În susținerea concluziilor sale, domnul avocat depune și un set de decizii pronunțate de Curtea Constituțională pe care le consideră relevante pentru soluționarea fondului excepției invocate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că Guvernul a fost abilitat de Parlament să emită o asemenea ordonanță și că nu este afectată autonomia universitară, întrucât aceasta presupune posibilitatea instituției de învățământ de a stabili propriile standarde de calitate, fără a contraveni regulilor generale impuse prin Legea învățământului, opozabilă tuturor furnizorilor de educație. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 72/1995. În opinia sa, reprezentantul Ministerului Public consideră că intervenția Guvernului a fost determinată tocmai de necesitatea intrării în legalitate și a respectării criteriilor și cerințelor generale de organizare a sistemului de învățământ, indiferent că este de stat sau privat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 februarie 2010 (transmisă Curții Constituționale prin Adresa nr. 8.214/2/2009, emisă la data de 10 mai 2010 și înregistrată pe rolul instanței de contencios constituțional la data de 19 mai 2010), pronunțată în Dosarul nr. 8.214/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 10/2009 privind dreptul studenților înmatriculați la formele de învățământ la distanță sau cu frecvență redusă de a continua studiile la programe de studii de licență autorizate să funcționeze provizoriu sau acreditate**, excepție ridicată de Universitatea „Spiru Haret” în dosarul de mai sus având drept obiect o acțiune în contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitoare la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la principiul egalității

în drepturi a cetățenilor, ale art. 32 alin. (6) referitoare la garantarea autonomiei universitare, ale art. 53 referitoare la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, ale art. 73 alin. (3) lit. n) referitoare la reglementarea prin lege organică a organizării generale a învățământului, ale art. 108 alin. (3) referitoare la ordonanțe ca acte ale Guvernului ce pot fi emise numai în temeiul unei legi speciale de abilitare și ale art. 115 alin. (1) referitoare la adoptarea de către Parlament a unei legi speciale de abilitare a Guvernului pentru a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice.

Astfel, criticile sunt formulate din două perspective, și anume cele referitoare la modul de emitere a actului criticat și cele referitoare la conținutul reglementării. Ambele viziuni scot la iveală excesul de putere al Guvernului.

1. Autorul excepției susține că Guvernul a emis Ordonanța nr. 10/2009 în pofida dispozițiilor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. n), ale art. 108 alin. (3) și ale art. 115 alin. (1) care abilitau Guvernul să reglementeze în domeniul învățământului superior prin ordonanță de urgență, nu însă și prin ordonanță simplă.

În acest fel nu a fost respectată dihotomia constituțională consacrată de art. 73 alin. (3) lit. n) coroborat cu art. 115 alin. (1), care impune fără echivoc ori altă nuanțare că Guvernul poate emite ordonanțe „în domenii care nu fac obiectul legilor organice”.

Din perspectiva echilibrului constituțional al puterilor legislative și executive, consecința imediată a emiterii ordonanței simple în domeniul legii organice concretizează imixtiunea puterii executive în sfera de competență a puterii legiuitoare, din moment ce condițiile *sine qua non* ale delegării legislative nu sunt respectate în speță.

În plus, autorul excepției mai arată că ordonanța criticată a fost emisă în baza art. 1 pct. VII.3 al Legii privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe nr. 253/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 3 iulie 2009, potrivit căruia:

„În temeiul art. 115 alin. (1) din Constituția României, republicată, Guvernul este abilitat ca, de la data intrării în vigoare a prezentei legi, dar nu înainte de încheierea primei sesiuni ordinare a anului 2009, și până la reluarea lucrărilor Parlamentului în cea de-a doua sesiune ordinară a anului 2009, să emită ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice, după cum urmează:

[...]

3. cercetarea științifică și învățământul superior;”

Așa fiind, chiar dacă legea de abilitare deschide posibilitatea Guvernului să reglementeze relațiile sociale în domeniul cercetării și al învățământului superior, aceasta nu înseamnă că permite/ poate permite cu de la Parlament putere să încalce Legea fundamentală.

2. În ceea ce privește conținutul reglementării criticate, autorul excepției arată că Ordonanța Guvernului nr. 10/2009 contravine prevederilor art. 1 alin. (5), art. 16 alin. (1) și (2), art. 32 alin. (6) și art. 53 din Constituție.

Astfel, reglementarea contestată interzice expres școlarizarea la specializările/programele de studii autorizate provizoriu/acreditate la forma de învățământ la distanță, impune demararea în primul semestru al anului universitar 2009—2010 a procedurilor necesare pentru asigurarea unei conduceri cu rector confirmat prin ordin al ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului, impune o monitorizare specială pe o perioadă de 3 ani, impune o metodologie discriminatorie unică care să fie aprobată prin ordin al ministrului, obligă absolvenții de la specializarea „Drept”, care în cadrul Universității „Spiru Haret” are structura de 3 ani, să își completeze studiile la 4 ani la specializări/programe de licență de drept acreditate, obligă studenții înmatriculați în anul I de studii în perioada 2005—2008

la formele de învățământ la distanță/cu frecvență redusă să își continue studiile la specializări/programe de studii autorizate să funcționeze provizoriu ori acreditate potrivit unei metodologii discriminatorii, prin aceea că doar pentru autorul excepției aceasta este adoptată prin ordin al ministrului și condiționează recunoașterea diplomei obținute de absolvenții înscriși până la data emiterii ordonanței contestate la formele de învățământ la distanță/cu frecvență redusă de înscrierea lor la altă formă de învățământ autorizată provizoriu/acreditată din altă instituție de învățământ superior sau la forma de învățământ la zi organizată de Universitatea „Spiru Haret” pentru specializările corespunzătoare.

Prin aceste dispoziții, actul atacat contravine în esență dreptului Universității „Spiru Haret” la autonomie universitară, principiu director în funcție de care este organizat învățământul universitar atât în ansamblu, cât și din perspectiva fiecărei instituții/universități. Or, Constituția României garantează autonomia universitară la art. 32 alin. (6) ca drept al subiectelor ce își desfășoară activitatea în domeniul învățământului superior. Aceasta presupune că fiecare instituție universitară are posibilitatea de a stabili propriile standarde de calitate, desigur în condițiile și în temeiul legii. În plus, chiar Curtea Constituțională a definit prin Decizia nr. 72/1995 unele elemente de conținut al principiului autonomiei universitare, cum ar fi: înscrierea în exigențele principiului egalității, posibilitatea de completare a finanțării publice cu venituri provenite din alte surse, alegerea rectorului de către senatul universitar și confirmarea acestuia prin ordin al ministrului de resort, aceasta din urmă având drept scop verificarea condițiilor de formă și de fond în care au avut loc alegerile universitare.

În plus, autonomia universitară a fost definită prin art. 89 din Legea învățământului nr. 84/1995 ca fiind *„dreptul comunității universitare de a se conduce, de a-și exercita libertățile academice fără niciun fel de ingerințe ideologice, politice sau religioase, de a-și asuma un ansamblu de competențe și obligații în concordanță cu opțiunile și orientările strategice naționale ale dezvoltării învățământului superior, stabilite prin lege”*. Conținutul acestui drept a fost dezvoltat sub aspectul regimului juridic și de prevederile cuprinse atât în Legea învățământului nr. 84/1995, cât și în Legea privind organizarea studiilor universitare nr. 288/2004. De altfel, potrivit art. 92 alin. (2) și (3) din Legea învățământului, autonomia universitară vizează domeniile conducerii, structurării și funcționării instituției, ale activității didactice și de cercetare științifică, ale administrării și ale finanțării și se realizează în principal prin stabilirea structurii interne a instituției de învățământ superior conform legii și prin programarea, organizarea, desfășurarea și perfecționarea procesului de învățământ.

Or, prin restricțiile impuse de actul normativ criticat este afectată și dispoziția constituțională a art. 1 alin. (5) potrivit căreia *„În România respectarea Constituției, a supremației și a legilor este obligatorie”*.

De asemenea, dreptul legiuitorului ordinar ori delegat de a stabili conținutul autonomiei universitare este limitat de respectarea substanței respectivului drept. De aceea, Guvernul, ca autoritate legiuitoare secundară, pentru a garanta substanța dreptului, este obligat să nu lipsească pe niciun titular al său de niciunul dintre atributele pe care i le conferă Constituția și legile de forță juridică superioară ordonanței simple. Mai mult, Executivul trebuie să vegheze ca atunci când dispune luarea unor măsuri față de o universitate — indiferent de importanța ori numărul de studenți — să nu rupă egalitatea în drepturi între acea universitate și celelalte titulare ale dreptului la autonomie universitară. Contrar acestor deziderate, măsurile dispuse de ordonanța criticată sunt vătămătoare și discriminatorii prin aceea că ministerul urmează a elabora o metodologie specială doar pentru Universitatea „Spiru Haret”, sens în care devine evidentă

ruperea egalității față de celelalte universități care rămân pe mai departe guvernate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației. Aceeași intervenție abuzivă a autorității publice vatămă dreptul autorului excepției la autonomie universitară, prin aceea că impune un set de criterii, o întregă metodologie înlocuind standardele proprii la care este îndrituit conform Legii fundamentale.

În sfârșit, singura modalitate pentru Guvern să intervină în exercițiul dreptului la autonomie universitară poate fi realizată doar cu respectarea strictă a condițiilor cerute de art. 53 din Constituție. Este de remarcat că restrângerea exercițiului acestui drept **nu poate fi considerată necesară într-o societate democratică** în care se pun bazele unui învățământ superior particular pentru a elimina monopolul autorităților centrale și a acorda studenților posibilitatea de a urma cursuri adaptate necesităților lor. Or, prin instituirea măsurilor impuse de Ordonanța Guvernului nr. 10/2009 se restrânge de o manieră aleatorie, disproporționată și discriminatorie exercițiul dreptului pe care îl are Universitatea „Spiru Haret” — deci sensul legilor de forță juridică superioară —, acela că universitățile de stat sau private trebuie să aibă deplină libertate în acțiunile ce privesc organizarea propriei activități. În acest sens se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 23 din 20 ianuarie 2005.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal arată că excepția este admisibilă sub aspectul respectării exigențelor art. 9 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 și art. 29 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, dar nu și-a exprimat opinia pe fondul acesteia.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Astfel, prin emiterea Ordonanței Guvernului nr. 10/2009 nu au fost înfrânte prevederile art. 115 alin. (1) și art. 73 alin. (3) lit. n) din Legea fundamentală, deoarece din însuși conținutul textului constituțional invocat rezultă că domeniul rezervat legii organice se referă exclusiv la regimul general al învățământului, și nu la aspecte de ordin particular. Este evident că folosirea termenului „general” circumscrie domeniul legilor organice la principiile comune, fundamentale. Firesc, aspectele parțiale, particulare, eventual mai mărunte pot fi reglementate și prin legi ordinare sau chiar prin acte normative inferioare acestora, în conformitate însă cu acest regim general. Lectura art. 73 alin. (3) din Constituție evidențiază că în mai multe alineate se practică acest procedeu juridic, ca de exemplu: regimul juridic general al proprietății și moștenirii — lit. m), regimul general al culelor — lit. s). În acest sens, prin Decizia nr. 718/1997, Curtea Constituțională, pronunțându-se asupra constituționalității unor prevederi ale Legii privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, a statuat că delegarea legislativă care privește alte aspecte decât cele referitoare la organizarea generală a învățământului — cum ar fi modalitățile în care se efectuează procesul educațional universitar, în cadrul regimului general al învățământului și în conformitate cu prevederile cuprinse în legislația în vigoare — nu este de domeniul legii organice și, de aceea, poate face obiectul unei ordonanțe emise în baza legii de abilitare.

Nicio dispoziție a textelor criticate nu privește o lege organică și nu afectează regimul general al organizării învățământului. În cazul în care o ordonanță ar cuprinde norme ce reglementează aspecte ce țin de domeniul legii organice, există posibilitatea „eliminării acestora în Parlament, cu ocazia dezbaterii legilor de aprobare, precum și declanșarea procedurii jurisdicționale în fața Curții Constituționale pentru asemenea ordonanțe”.

Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 10/2009 față de prevederile art. 32 alin. (6) din Legea fundamentală, Avocatul Poporului apreciază că nu poate fi reținută. Autonomia universitară constă în dreptul comunității universitare de a se conduce, de a-și exercita libertățile academice fără niciun fel de ingerințe ideologice, politice, de a-și asuma un ansamblu de competențe și obligații în concordanță cu opțiunile și orientările strategice naționale ale dezvoltării învățământului superior, stabilite prin lege, iar în conformitate cu art. 92 alin. (2) din Legea nr. 84/1995, republicată, autonomia universitară se realizează, în principal, și prin selectarea și promovarea personalului didactic, prin stabilirea criteriilor de apreciere a activității didactice și științifice, în condițiile legii. Așadar, dispozițiile actului criticat nu contravin principiului constituțional al garantării autonomiei universitare, ci, dimpotrivă, dau expresie acestuia.

Cât privește critica față de dispozițiile art. 108 alin. (3) din Constituție, art. 1 alin. (5), art. 16 alin. (1) și (2) și art. 53, Avocatul Poporului susține că nu poate fi reținută. Mai arată că Ordonanța Guvernului nr. 10/2009 a fost adoptată în temeiul art. 1 din Legea nr. 253/2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției prin reprezentantul legal, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 10/2009 privind dreptul studenților înmatriculați la formele de învățământ la distanță sau cu frecvență redusă de a continua studiile la programe de studii de licență autorizate să funcționeze provizoriu sau acreditate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 20 august 2009, care au următorul conținut:

„Art. 1. — (1) Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe, Universitatea «Spiru Haret» din București, înființată prin Legea nr. 443/2002, încetează școlarizarea pentru toate specializările/programele de studii/autorizate provizoriu/acreditate la forma de învățământ la distanță.

(2) Universitatea «Spiru Haret» din București demarează, în primul semestru al anului universitar 2009—2010, procedurile necesare pentru asigurarea unei conduceri cu rector confirmat prin ordin al ministrului educației, cercetării și inovării, potrivit legii.

(3) Instituția de învățământ superior prevăzută la alin. (1) este monitorizată special, începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe, pe o perioadă de 3 ani, cu scopul de a se asigura respectarea standardelor legale de calitate specifice, conform unei metodologii aprobate prin ordin al ministrului educației, cercetării și inovării, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(4) Pe perioada monitorizării prevăzute la alin. (3), Universitatea «Spiru Haret» din București organizează examenele de licență potrivit unei metodologii aprobate prin ordin al ministrului educației, cercetării și inovării.

Art. 2. — Absolvenții Universității «Spiru Haret» din București la specializarea de Drept, cu o durată de 3 ani și cu 180 de

credite, au dreptul de a-și completa studiile la 4 ani și cu 240 de credite la specializări/programe de licență de drept acreditate.

Art. 3. — (1) Studenții ciclului universitar de licență înmatriculați în anul I în perioada 2005—2008 la specializări/programe de studii organizate la forma de învățământ la distanță au dreptul de a-și continua studiile la specializări/programe de studii autorizate să funcționeze provizoriu sau acreditate potrivit unei metodologii aprobate prin ordin al ministrului educației, cercetării și inovării, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) De dreptul prevăzut la alin. (1) beneficiază și studenții ciclului universitar de licență înmatriculați în anul I în perioada 2005—2008 la specializări/programe de studii organizate la forma de învățământ cu frecvență redusă.

Art. 4. — Ministerul Educației, Cercetării și Inovării va recunoaște diploma obținută de absolvenții prevăzuți la art. 3, care susțin și promovează examenul de licență în condițiile prezentei ordonanțe.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitoare la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la principiul egalității în drepturi a cetățenilor, ale art. 32 alin. (6) referitoare la garantarea autonomiei universitare, ale art. 53 referitoare la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, ale art. 73 alin. (3) lit. n) referitoare la reglementarea prin lege organică a organizării generale a învățământului, ale art. 108 alin. (3) referitoare la ordonanțe ca acte ale Guvernului ce pot fi emise numai în temeiul unei legi speciale de abilitare și ale art. 115 alin. (1) referitoare la adoptarea de către Parlament a unei legi speciale de abilitare a Guvernului pentru a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Referitor la critica privind înfrângerea dispozițiilor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. n) referitoare la **reglementarea prin lege organică a organizării generale a învățământului, ale art. 108 alin. (3) referitoare la ordonanțe ca acte ale Guvernului ce pot fi emise numai în temeiul unei legi speciale de abilitare și ale art. 115 alin. (1) referitoare la emiterea de către Parlament a unei legi speciale de abilitare a Guvernului pentru a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice**, Curtea constată următoarele:

Ordonanța Guvernului nr. 10/2009 a fost emisă atât în temeiul art. 108 din Constituție, cât și al art. 1 pct. VII.3 din Legea nr. 253/2009, norme care legitimează Guvernul să emită ordonanțe în domenii ce nu fac obiectul legilor organice, respectiv în domeniul cercetării științifice și învățământului superior. O asemenea sferă de reglementare nu presupune *ab initio* un act de încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. n), deoarece nimic nu atestă faptul că s-a dispus cu privire la domeniul rezervat legilor organice. După cum rezultă din chiar titlul actului contestat, ordonanța privește dreptul studenților înmatriculați la distanță sau cu frecvență redusă de a continua studiile la programe de studii de licență autorizate să funcționeze provizoriu sau acreditate. O asemenea procedură nu vizează aspecte legate de organizarea generală a învățământului, ci statuează cu privire la aspecte de ordin particular care pot fi reglementate prin legi ordinare sau chiar prin acte normative inferioare acestora. Astfel, Universitatea „Spiru Haret” a fost înființată ca instituție de învățământ superior, persoană juridică de drept privat și de utilitate publică, prin Legea nr. 443/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 491 din 9 iulie 2002, sens în care, pentru a se asigura respectarea standardelor legale de calitate specifice învățământului superior, a fost special monitorizată pe o perioadă de 3 ani, conform unei metodologii elaborate de ministerul de resort, aprobată prin ordin al ministrului. În plus,

prin hotărâri de guvern ulterioare s-au stabilit structurile și specializările universitare acreditate sau autorizate să funcționeze provizoriu din instituțiile de învățământ superior. De exemplu, prin Hotărârile Guvernului nr. 410/2002 și nr. 944/2002, la specializarea drept durata studiilor **era de 4 ani** pentru forma de organizare **zi**. Prin urmare, ca parte a sistemului național de învățământ, Universității „Spiru Haret” București îi erau opozabile toate reglementările referitoare la organizarea generală a învățământului, așa cum a fost stabilită prin Legea nr. 84/1995, lege care, potrivit art. 141 lit. s), nu numai că permite, dar impune elaborarea și aplicarea strategiilor de reformă, pe termen lung și mediu, ale învățământului și educației. Aceasta se transpune în practică ca o obligație a respectării calității educației care se referă la anumite domenii și criterii, cum ar fi capacitatea instituțională, eficacitatea educațională și managementul calității, sens în care ARACIS poate efectua evaluarea calității unor programe și instituții de învățământ superior. Așa fiind, ori de câte ori o instituție furnizoare de educație care funcționează pe teritoriul României aduce atingere ansamblului de acțiuni de dezvoltare a capacității instituționale de elaborare, planificare și implementare de programe de studiu, este firesc ca, în acord cu însuși textul constituțional invocat referitor la reglementarea prin lege organică a organizării generale a învățământului, să se intervină prin acte de natură a restabili ordinea constituțională. Această restabilire privitoare la aspectele particulare nu presupune o legiferare în domeniul legilor organice, ci doar o prezervare a normelor deja statuate, motiv pentru care modalitățile în care se efectuează procesul educațional, în cadrul regimului general al învățământului și în conformitate cu legislația în vigoare, pot face obiectul unei ordonanțe emise în baza unei legi de abilitare.

În acest sens, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 718 din 29 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 31 decembrie 1997, a statuat că „Reforma în domeniul educației naționale nu se identifică, în toate componentele sale, cu organizarea generală a învățământului, ea urmărind, prin scopurile și modalitățile în care se va efectua, ameliorarea procesului educațional național, în cadrul regimului general al învățământului și în conformitate cu prevederile cuprinse în legislația în vigoare”.

2. Referitor la critica privind încălcarea dispozițiilor constituționale ale **art. 32 alin. (6) care dispune cu privire la principiul autonomiei universitare**, Curtea constată următoarele:

Principiul autonomiei universitare este garantat, legiitorul constituant consacrandu-l ca o componentă a dreptului la învățătură. Acest principiu presupune un conținut vast, ce include normele, procedurile și standardele interne ale fiecărei universități, cu respectarea limitelor impuse de legislația în vigoare, prin care acestea tind să definească și să individualizeze rolul lor în cadrul comunității. De altfel, potrivit art. 89 alin. (1) din Legea învățământului, „*Autonomia universitară constă în dreptul comunității universitare de a se conduce, de a-și exercita libertățile academice fără niciun fel de ingerințe ideologice, politice sau religioase, de a-și asuma un ansamblu de competențe și obligații în concordanță cu opțiunile și orientările strategice naționale ale dezvoltării învățământului superior, stabilite prin lege.*” Prin urmare, autonomia universitară se poate exercita doar cu condiția asumării răspunderii publice, care obligă orice instituție de învățământ superior să asigure eficiență managerială.

În motivarea autorului excepției se susține că autonomia universitară presupune posibilitatea de a stabili propriile standarde de calitate, desigur în condițiile și în temeiul legii. Curtea Constituțională constată că autonomia universitară presupune respectarea standardelor **legale** de calitate, și nu a standardelor proprii. Nimic nu împiedică instituțiile furnizoare de educație, ca, în condițiile legii, să își diversifice specializările ori oferta educațională și să instituie standarde proprii de calitate superioară celor legale, fără să contravină acestora.

Curtea observă că, potrivit art. 92 alin. (2) și (3) din Legea învățământului, autonomia universitară vizează domeniile conducerii, structurării și funcționării instituției, ale activității didactice și de cercetare științifică, ale administrării și ale finanțării și se realizează în principal prin stabilirea structurii interne a instituției de învățământ superior conform legii și prin programarea, organizarea, desfășurarea și perfecționarea procesului de învățământ. Or, funcționarea unei instituții de învățământ în lipsa unui rector confirmat prin ordin al ministrului educației, cercetării și inovării, nu poate fi considerată a se integra în cadrul general de organizare a învățământului. Toate aceste proceduri reprezintă expresia unei autonomii universitare care, nefiind un drept absolut, presupune anumite limite, sens în care, potrivit art. 93 alin. (2) teza a doua din Legea învățământului, „*Rectorul se alege de către Senat și se confirmă prin ordin al ministrului educației, cercetării și tineretului.*” Dincolo de aceste aspecte ce țin de procedura de alegere a rectorului, în art. 93 alin. (3) din Legea învățământului s-a prevăzut posibilitatea ministrului ca, din motive justificate, să suspende din funcție, prin ordin, pe rectorul unei instituții de învățământ superior de stat sau particulare acreditate sau autorizate provizoriu. O astfel de reglementare a fost supusă controlului de constituționalitate *a priori*, prilej cu care Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 72 din 18 iulie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 167 din 31 iulie 1995, a constatat că prevederile art. 93 alin. (3) din Legea învățământului sunt constituționale. Astfel, ministrul învățământului poate suspenda din funcție, din motive justificate, pe rectorul instituției de învățământ superior, posibilitate care nu poate fi considerată ca o prerogativă de natură „*să știrbească autonomia universitară, întrucât cel suspendat se poate adresa instanței judecătorești, iar, în sensul art. 93 alin. (2) din lege, rectorul poate fi revocat din funcție numai de către senatul universității, prin aceeași procedură folosită la numire.*”

3. Referitor la înfrângerea principiului egalității în drepturi, principiului obligativității respectării Constituției și a legilor și al restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, așa cum sunt consacrate de **art. 16 alin. (1) și (2), art. 1 alin. (5) și art. 53 din Constituție**, Curtea constată următoarele:

Autorul excepției susține că prin ordonanța criticată s-a rupt egalitatea în drepturi între Universitatea „Spiru Haret” București și celelalte universități (care rămân pe mai departe guvernate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației), măsurile dispuse fiind vătămătoare și discriminatorii prin aceea că ministerul urmează a elabora o metodologie specială.

O astfel de critică nu poate fi primită, întrucât întreg setul de măsuri dispuse prin Ordonanța Guvernului nr. 10/2009 nu este menit să reglementeze în mod diferit modul de organizare și funcționare a unei instituții de învățământ superior față de celelalte, ci, în acord cu art. 1 alin. (5) din Constituție, reprezintă un mijloc de coerciție în scopul restabilirii dreptății și impunerii stării de legalitate. Or, modul general de organizare a învățământului, cu consecințele ce decurg din el și care se răsfrâng practic asupra beneficiarilor săi (în speță studenții), trebuie respectat de toate instituțiile furnizoare de educație tocmai pentru a asigura un fundament echitabil aplicabil tuturor. Nu se poate vorbi despre toate acestea, în măsura în care o instituție de învățământ nu respectă procedurile necesare pentru asigurarea unei conduceri cu rector confirmat prin ordin al ministrului educației, cercetării și inovării, potrivit legii, ori nu respectă pentru specializarea drept obligația de a studia o perioadă de 4 ani, potrivit dispozițiilor legale.

Prin urmare, problemele legate de organizare, eficiență și stabilitate trebuie să fie corelate între ele în așa fel încât așteptările legitime ale tuturor potențialilor beneficiari ai actului de învățământ să nu fie nesocotite. Așadar, o conformitate parțială a egalității în fața legii este cea care justifică diferitele forme de opoziție, cum ar fi tocmai ordonanța criticată, care este legitimată de art. 53 din Constituție, atât de apărarea ordinii și moralei publice, cât și a drepturilor și libertăților posibilelor

beneficiari ai actului de învățământ superior. Pentru aceleași motive, nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia, prin ordonanța criticată, este afectată substanța dreptului la autonomie universitară, deoarece Universitatea „Spiru Haret” poate să își desfășoare activitatea, cu condiția corijării neajunsurilor evidente care contravin regulilor generale de organizare a învățământului.

Totodată, autorul excepției mai susține că prin reglementarea specială contestată, diferită de cea constitutivă de drept comun, are caracter individual și a fost adoptată *intuitu personae*, motiv pentru care încetează a mai avea legitimitate, dobândind caracter discriminatoriu și, prin aceasta, neconstituțional. O astfel de critică nu poate fi primită, deoarece Ordonanța

Guvernului nr. 10/2009, așa cum s-a arătat mai sus, are drept finalitate intrarea în legalitate a Universității „Spiru Haret”. Or, așa cum prin legi speciale sunt înființate instituții superioare de învățământ, tot așa prin acte de reglementare primară se pot dispune măsuri de monitorizare sau chiar de retragere a acreditărilor, care însă nu pot fi luate cu privire la toate instituțiile furnizoare de învățământ, ci doar cu privire la cele vizate. Nerespectarea condițiilor legale generale plasează respectiva universitate în sfera de incidență a unui alt regim juridic, situație care justifică aplicarea unui tratament juridic diferit de cel de care beneficiază cele care respectă exigențele impuse de Legea învățământului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 10/2009 privind dreptul studenților înmatriculați la formele de învățământ la distanță sau cu frecvență redusă de a continua studiile la programe de studii de licență autorizate să funcționeze provizoriu sau acreditate, excepție ridicată de Universitatea „Spiru Haret” în Dosarul nr. 8.214/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Afrodita Laura Tutunaru

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind stabilirea unor măsuri pentru asigurarea aplicării prevederilor Regulamentului (CE) nr. 1.221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind participarea voluntară a organizațiilor la un sistem comunitar de management de mediu și audit (EMAS) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 761/2001 și a deciziilor 2001/681/CE și 2006/193/CE ale Comisiei

În scopul asigurării aplicării în România a prevederilor Regulamentului (CE) nr. 1.221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind participarea voluntară a organizațiilor la un sistem comunitar de management de mediu și audit (EMAS) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 761/2001 și a deciziilor 2001/681/CE și 2006/193/CE ale Comisiei, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Autoritatea publică centrală pentru protecția mediului este autoritatea responsabilă pentru coordonarea aplicării dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 1.221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind participarea voluntară a organizațiilor la un sistem comunitar de management de mediu și audit (EMAS) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 761/2001 și a deciziilor 2001/681/CE și 2006/193/CE ale Comisiei, denumit în continuare *Regulament*.

(2) Noțiunile definite la art. 2 din Regulament au aceeași semnificație și în cuprinsul prezentei hotărâri.

Art. 2. — (1) Se desemnează autoritatea publică centrală pentru protecția mediului ca organism competent responsabil pentru înregistrarea în sistemul comunitar de management de mediu și audit, denumit în continuare *EMAS*, a organizațiilor situate pe teritoriul României, precum și pentru înregistrarea în *EMAS* a organizațiilor situate pe teritoriul celorlalte state membre ale Uniunii Europene care solicită înregistrarea în *EMAS* conform prevederilor art. 3 alin. (2) din Regulament, denumit în continuare *organism competent*.

(2) Pe lângă organismul competent se înființează și funcționează Comitetul *EMAS*.

(3) Comitetul EMAS participă alături de organismul competent în procesul de evaluare a cererii de înregistrare în EMAS și de reînnoire a acesteia, precum și în procesul de suspendare sau de radiere a înregistrării în EMAS.

(4) Deciziile organismului competent se adoptă în baza avizului Comitetului EMAS.

(5) În cadrul Agenției Naționale pentru Protecția Mediului se înființează și funcționează Biroul EMAS, care asigură secretariatul tehnic al Comitetului EMAS.

(6) Regulamentul de organizare și funcționare al Comitetului EMAS și al Biroului EMAS se aprobă prin ordin al conducătorului autorității publice centrale pentru protecția mediului, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — (1) Comitetul EMAS este constituit din 21 de membri, după cum urmează:

a) 2 reprezentanți ai autorității publice centrale pentru protecția mediului;

b) 2 reprezentanți ai instituției publice cu competențe în implementarea politicilor și legislației în domeniul protecției mediului;

c) un reprezentant al instituției publice de inspecție și control pentru protecția mediului;

d) 2 reprezentanți ai autorității publice centrale pentru economie, comerț și mediu de afaceri;

e) un reprezentant al autorității publice centrale pentru transport și infrastructură;

f) un reprezentant al autorității publice centrale pentru administrație și interne;

g) un reprezentant al autorității publice centrale pentru dezvoltare regională și turism;

h) 2 auditori de mediu cu experiență în auditul sistemelor de management de mediu;

i) un reprezentant al institutelor de cercetare relevante în domeniul protecției mediului;

j) 2 reprezentanți ai instituțiilor de învățământ superior;

k) 4 reprezentanți ai asociațiilor patronale;

l) 2 reprezentanți ai organizațiilor neguvernamentale care desfășoară activități în domeniul protecției mediului.

(2) Componența nominală a Comitetului EMAS se aprobă prin ordin al conducătorului autorității publice centrale pentru protecția mediului, pe baza nominalizărilor primite de la autoritățile publice centrale, instituțiile, asociațiile patronale și organizațiile neguvernamentale prevăzute la alin. (1).

(3) Biroul EMAS este constituit din cel puțin două persoane cu atribuții și experiență în domeniul EMAS, desemnate prin decizie a conducătorului Agenției Naționale pentru Protecția Mediului.

Art. 4. — Organismul competent, în colaborare cu Comitetul EMAS și Biroul EMAS, elaborează procedura de înregistrare în EMAS, care se aprobă prin ordin al conducătorului autorității publice centrale pentru protecția mediului, în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 5. — (1) Organismul competent, prin Biroul EMAS, deschide și menține Registrul național al EMAS, în conformitate cu prevederile art. 12 alin. (2) din Regulament.

(2) În cazul în care au loc modificări în Registrul național al EMAS, Biroul EMAS actualizează lunar informațiile și comunică modificările organismului competent.

(3) Registrul național al EMAS se publică pe pagina de internet a Agenției Naționale pentru Protecția Mediului.

Art. 6. — (1) Acreditarea verificatorilor de mediu și supravegherea activităților desfășurate de aceștia se realizează, în conformitate cu prevederile art. 28 alin. (1) din Regulament, de către Asociația de Acreditare din România (RENAR).

(2) RENAR dezvoltă schema de acreditare a verificatorilor de mediu și de supraveghere a activităților desfășurate de aceștia și elaborează proceduri în conformitate cu prevederile din Regulament.

(3) Organismul competent, prin reprezentanți cu atribuții și experiență în domeniul EMAS, participă în calitate de

observatori pe lângă echipele de evaluare stabilite de RENAR în procesul de acreditare a verificatorilor de mediu și pentru supravegherea activităților desfășurate de aceștia.

Art. 7. — În cazul în care au loc modificări în lista verificatorilor de mediu, RENAR actualizează lunar informațiile și comunică modificările organismului competent.

Art. 8. — Agenția Națională pentru Protecția Mediului are următoarele atribuții:

a) duce la îndeplinire prevederile art. 32 alin. (1) și (2) din Regulament;

b) creează și actualizează o bază de date privind legislația națională în domeniul protecției mediului.

Art. 9. — În vederea încurajării participării la EMAS a organizațiilor mici, Agenția Națională pentru Protecția Mediului împreună cu Garda Națională de Mediu și unitățile din subordinea acestora asigură îndeplinirea obligațiilor prevăzute la art. 32 alin. (4) din Regulament.

Art. 10. — (1) Organismul competent asigură suportul financiar pentru promovarea EMAS, în conformitate cu prevederile art. 33 din Regulament.

(2) Suportul financiar prevăzut la alin. (1) se acordă din bugetul autorității publice centrale pentru protecția mediului, în limita prevederilor bugetare anuale aprobate cu această destinație.

(3) Organismul competent asigură pregătirea materialelor privind informațiile prevăzute la art. 34 alin. (1) din Regulament și le pune la dispoziția publicului și a organizațiilor prin publicarea acestora pe pagina proprie de internet.

(4) Agenția Națională pentru Protecția Mediului împreună cu Garda Națională de Mediu și unitățile din subordinea acestora, precum și consiliile județene asigură furnizarea informațiilor prevăzute la alin. (3) cel puțin prin publicarea acestora pe paginile proprii de internet.

(5) Organismul competent organizează, în colaborare cu Comitetul EMAS și Biroul EMAS, activități de promovare a EMAS, de furnizare de informații și de încurajare a participării organizațiilor mici la EMAS, în conformitate cu prevederile art. 34 alin. (2), art. 35 și 36 din Regulament.

Art. 11. — Organismul competent, Agenția Națională pentru Protecția Mediului și instituțiile publice aflate în subordinea acesteia, respectiv agențiile regionale și județene pentru protecția mediului, duc la îndeplinire prevederile art. 37 din Regulament.

Art. 12. — Organismul competent, în colaborare cu Comitetul EMAS, analizează posibilitățile de integrare a EMAS în alte politici și instrumente de la nivel național, conform prevederilor art. 38 din Regulament.

Art. 13. — (1) Fiecare solicitare de acordare de asistență și de furnizare de informații adresată de către o organizație în conformitate cu prevederile art. 4 alin. (2) și (4) din Regulament este supusă plății unei sume ce reprezintă tariful pentru procesarea solicitării respective, cu respectarea reglementărilor în vigoare.

(2) Cuantumul tarifului prevăzut la alin. (1) se stabilește în procedura de înregistrare în EMAS, aprobată conform prevederilor art. 4.

(3) Sumele datorate ca urmare a aplicării tarifului prevăzut la alin. (1) se încasează potrivit prevederilor art. 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 265/2006, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Tariful prevăzut la alin. (1) nu se percepe în cazul organizațiilor mici.

(5) Pentru acordarea înregistrării în EMAS și a reînnoirii înregistrării în EMAS, precum și pentru cazurile de suspendare sau de radiere a înregistrării în EMAS nu se percepe tarif organizațiilor.

Art. 14. — (1) Nerespectarea prevederilor art. 10 din Regulament, referitoare la utilizarea siglei EMAS, constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei, în condițiile legii.

(2) Constatărea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de personalul împuternicit al instituției publice de inspecție și control pentru protecția mediului.

Art. 15. — Contravențiilor prevăzute la art. 14 le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 16. — Organismul competent, în conformitate cu prevederile art. 12 alin. (3), art. 28 alin. (8) și art. 41 din Regulament, îndeplinește obligațiile de raportare la Comisia Europeană.

Art. 17. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor, apelor și mediului nr. 50/2004 privind stabilirea unor măsuri pentru aplicarea prevederilor Regulamentului (CE) nr. 761/2001 care permite participarea voluntară a organizațiilor la schema comunitară de

eco-management și audit (EMAS), publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 30 ianuarie 2004, cu modificările și completările ulterioare, Ordinul ministrului mediului și gospodăririi apelor nr. 1.018/2006 pentru aprobarea Procedurii de înregistrare EMAS, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 27 octombrie 2006, Ordinul ministrului mediului și gospodăririi apelor nr. 790/2006 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Comitetului Consultativ EMAS și a Biroului EMAS, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 11 august 2006, precum și Ordinul ministrului mediului și gospodăririi apelor nr. 1.201/2006 privind Regulamentul de organizare și funcționare al Comisiei pentru acreditarea persoanelor fizice și juridice ca verficatori de mediu, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 967 din 4 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul mediului și pădurilor,

László Borbély

Ministrul economiei, comerțului și mediului de afaceri,

Ion Ariton

Ministrul dezvoltării regionale și turismului,

Elena Gabriela Udrea

Ministrul transporturilor și infrastructurii,

Anca Daniela Boagiu

Ministrul administrației și internelor,

Constantin-Traian Igaș

Șeful Departamentului pentru Afaceri Europene,

Bogdan Mănoiu

Ministrul finanțelor publice,

Gheorghe Ialomițianu

București, 26 ianuarie 2011.

Nr. 57.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea art. 1 din Normele privind privatizarea societăților comerciale cu capital majoritar de stat care au ca obiect principal de activitate cercetarea-dezvoltarea, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 2.193/2004

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Articolul 1 din Normele privind privatizarea societăților comerciale cu capital majoritar de stat care au ca obiect principal de activitate cercetarea-dezvoltarea, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 2.193/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 19 din 6 ianuarie 2005, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Privatizarea societăților comerciale cu capital majoritar de stat care au ca obiect principal de activitate cercetarea-dezvoltarea, definite conform codului CAEN 72, denumite în continuare *societăți comerciale de CD*, se va face potrivit cadrului legislativ existent referitor la privatizarea societăților comerciale și în conformitate cu dispozițiile prezentelor norme.”

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul economiei, comerțului și mediului de afaceri,

Ion Ariton

Ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului,

Daniel Petru Funeriu

Ministrul finanțelor publice,

Gheorghe Ialomițianu

București, 26 ianuarie 2011.

Nr. 62.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

ORDIN

privind modificarea și completarea Ordinului președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 39/2010 pentru aprobarea cerințelor tehnice care trebuie îndeplinite de mijloacele oficiale de identificare a bovinelor, suinelor, ovinelor și caprinelor, precum și pentru stabilirea condițiilor de aprobare a acestora pe teritoriul României

Văzând Referatul de aprobare nr. 178 din 14 ianuarie 2011, întocmit de Direcția generală sanitară veterinară din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, având în vedere prevederile art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (3) și al art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările ulterioare,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 39/2010 pentru aprobarea cerințelor tehnice care trebuie îndeplinite de mijloacele oficiale de identificare a bovinelor, suinelor, ovinelor și caprinelor, precum și pentru stabilirea condițiilor de aprobare a acestora pe teritoriul României, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 285 din 30 aprilie 2010, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 3, litera n) se modifică și va avea următorul cuprins:

„n) *furnizor secundar* — persoană fizică autorizată, persoană juridică și/sau asociații profesionale înregistrate legal care fac dovada că dețin un angajament scris cu unul sau mai mulți furnizori primari de mijloace oficiale de identificare a animalelor, aprobate de către Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor, în vederea furnizării mijloacelor de identificare și care au primit acordul de comercializare a acestora pe teritoriul României, din partea direcției sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor județeană, respectiv a municipiului București.”

2. În anexa nr. 1, la capitolul I punctul 8.1, literele a), d) și g) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) numele producătorului sau acronimul acestuia este inscripționat în partea de sus a crotaliei, unde este prevăzut sistemul de prindere a celor două părți;

d) în stânga acronimului se vor inscripționa de către producător logoul acestuia și data imprimării crotaliei auriculare, iar în dreapta acronimului, cu cifre romane, se va inscripționa numărul duplicatului crotaliei, dacă este cazul; prima crotalie duplicat va purta cifra I (unu roman);

g) sub codul de bare se înscriu 8 cifre înșiruite, cu înălțimea de 0,5 cm, care au următoarea specificație: primele două reprezintă numărul seriilor de câte 999.999.999 de crotalii, pornind de la seria 50 până la seria 99 (de exemplu: 50 pentru prima serie de 999.999.999 de crotalii, 51 pentru a doua serie de 999.999.999 de crotalii etc.), următoarea cifră este cifra de control, iar restul de 5 cifre reprezintă primele cifre din numărul de ordine al animalului;”.

3. În anexa nr. 1, la capitolul I punctul 9.1, litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) primele două cifre reprezintă numărul seriilor de câte 999.999.999 de crotalii, pornind de la seria 50 până la seria 99

(de exemplu: 50 pentru prima serie de 999.999.999 de crotalii, 51 pentru a doua serie de 999.999.999 de crotalii etc.);”.

4. În anexa nr. 1, la capitolul II punctul 2.1, litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) cifrele și literele înscrise pe crotalia auriculară, precum și codul de bare trebuie să fie de culoare neagră, iar culoarea crotaliei auriculare trebuie să fie de culoare galben-lămâie pentru suinele crescute în exploatațiile nonprofesionale, de culoare roșie pentru suinele crescute în exploatațiile industriale comerciale și de culoare portocalie pentru suinele crescute în exploatațiile comerciale de tip A;”.

5. În anexa nr. 1, la capitolul II, partea introductivă a punctului 4.1 și punctul 4.2 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„4.1. Pentru crotaliile auriculare folosite în exploatațiile nonprofesionale și în exploatațiile comerciale de tip A, partea «tată» a crotaliei va conține următoarele înscrisuri:

4.2. În plus, față de prevederile pct. 4.1, la cererea proprietarului, producătorul va imprima pe crotalia auriculară și codul de bare. Acesta trebuie să reproducă corect și integral codul unic de identificare al animalului înscris pe crotalie, respectând ordinea literelor și cifrelor ce formează codul de identificare.”

6. În anexa nr. 1, la capitolul III litera A punctul 3, după litera l) se introduce o nouă literă, litera m), cu următorul cuprins:

„m) mijlocul de legătură dintre cele două părți componente ale unei crotalii auriculare trebuie să suporte o tracțiune cuprinsă între 250 și 300 N, măsurată în plan axial, caracteristică ce trebuie să se mențină o perioadă de cel puțin 7 (șapte) ani.”

7. În anexa nr. 1, la capitolul III litera A punctul 4.1, litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) opțional, proprietarul animalului poate solicita firmei producătoare printarea pe crotalie a unui cod de bare reprezentând codul de identificare a animalului. Acesta trebuie să reproducă corect și integral codul unic de identificare a animalului înscris pe crotalie, respectând ordinea literelor și cifrelor ce formează codul de identificare.”

8. În anexa nr. 2, punctul 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„4. În cazul în care răspunsul la cerere este favorabil, Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor emite Certificatul de aprobare a mijlocului oficial de

identificare utilizat pe teritoriul României, precum și documentul de alocare a codurilor de identificare pentru imprimarea mijloacelor oficiale de identificare, prevăzute în anexele nr. 4, respectiv nr. 6.”

9. Anexa nr. 3 se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentul ordin.

10. Anexa nr. 5 se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentul ordin.

11. Anexa nr. 7 se abrogă.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării, cu excepția art. I pct. 4, care intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

Roatiș Chețan Radu

București, 18 ianuarie 2011.

Nr. 4.

*ANEXA Nr. 1
(Anexa nr. 3 la Ordinul nr. 39/2010)*

**CERERE DE APROBARE
a mijlocului oficial de identificare utilizat pe teritoriul României**

Nr. /

CERERE

Subscrisa S.C., cu sediul social în
(adresa completă)

înmătriată la registrul comerțului cu nr., cod fiscal, telefon/fax, reprezentată legal prin domnul/doamna, CNP, posesor/posesoare al/a BI/CI seria nr., eliberat(ă) de la data de, solicit aprobarea mijlocului oficial de identificare utilizat pe teritoriul României, modelul, produs de, având codul de produs*), pentru a putea fi folosit la identificarea oficială a bovinelor, ovinelor, caprinelor și suinelor.

Declar pe propria răspundere că am luat cunoștință de:

a) prevederile art. 14 alin. (1) lit. c)—e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2010 privind identificarea și înregistrarea suinelor, ovinelor și caprinelor, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative;

b) prevederile art. 14 lit. j)—l) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 113/2002 privind identificarea și înregistrarea bovinelor în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 25/2003, cu modificările și completările ulterioare;

c) prevederile anexei nr. 2 la Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 39/2010 pentru aprobarea cerințelor tehnice care trebuie îndeplinite de mijloacele oficiale de identificare a bovinelor, suinelor, ovinelor și caprinelor, precum și pentru stabilirea condițiilor de aprobare a acestora pe teritoriul României, cu modificările și completările ulterioare.

Anexez la prezenta cerere următoarele documente și elemente:

Nr. crt.	Documente și elemente necesare aprobării mijloacelor de identificare pentru speciile bovine, ovine, caprine și suine	Depus (Da/Nu)
1.	Certificatul de atestare a conformității acestuia cu cerințele tehnice prevăzute în anexa nr. 1 la Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 39/2010, în original și în copie legalizată	
2.	Copie a rapoartelor de testare (tradusă în limba română și legalizată pentru rapoartele efectuate în alte țări decât România), eliberate conform pct. 6 din anexa nr. 2 la Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 39/2010	
3.	Mostra mijlocului oficial de identificare pentru care solicită aprobarea	
4.	Fotografie în format digital a mijlocului oficial de identificare pentru care solicită aprobarea	
5.	Copie a certificatului de înregistrare de la registrul comerțului	
6.	Copie de pe BI/CI al/a reprezentantului legal	
7.	Dovada că deține un angajament scris cu producătorul pentru furnizarea mijlocului de identificare pe teritoriul României	

Data

Reprezentant legal,

.....
(semnătura și stampila)

*) Se va completa doar dacă modelul mijlocului de identificare pentru care se solicită aprobarea a fost testat de către ICAR, i s-a acordat un cod de produs și a fost publicat în lista prevăzută la pct. 6.2 lit. b) din anexa nr. 2 la Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 39/2010.

CERERE DE ACORDARE
a dreptului de furnizare a mijlocului oficial de identificare utilizat pe teritoriul României

Nr. /

CERERESubscrisa S.C./P.F.A./Asociația profesională înregistrată legal,
cu sediul social în,
(adresa completă)înmatriculată la registrul comerțului cu nr. / Registrul unic al cabinetelor medicale
veterinare cu nr. /, C.I.F./cod fiscal, telefon/fax,
reprezentată legal prin domnul/doamna, CNP,
posesor/posezoare al/a BI/CI seria nr., eliberat(ă) de la data de,
solicite acordarea dreptului de furnizare a mijloacelor oficiale de identificare aprobate, potrivit legii, pentru
utilizarea pe teritoriul României la identificarea oficială a bovinelor, ovinelor, caprinelor și suinelor.

Declar pe propria răspundere că am luat cunoștință de:

a) prevederile art. 14 alin. (1) lit. c)—e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2010 privind
identificarea și înregistrarea suinelor, ovinelor și caprinelor, precum și pentru modificarea și completarea
unor acte normative;b) prevederile art. 14 lit. j)—l) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 113/2002 privind
identificarea și înregistrarea bovinelor în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 25/2003, cu
modificările și completările ulterioare;c) prevederile anexei nr. 2 la Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru
Siguranța Alimentelor nr. 39/2010 pentru aprobarea cerințelor tehnice care trebuie îndeplinite de mijloacele
oficiale de identificare a bovinelor, suinelor, ovinelor și caprinelor, precum și pentru stabilirea condițiilor de
aprobare a acestora pe teritoriul României, cu modificările și completările ulterioare.

Anexez la prezenta cerere următoarele documente și elemente:

Nr. crt.	Documente necesare aprobării mijloacelor de identificare pentru speciile bovine, ovine, caprine și suine	Depus (Da/Nu)
1.	Copie a certificatului de înregistrare de la registrul comerțului — pentru persoanele juridice Copie a documentului de înregistrare legală — pentru persoanele fizice autorizate/asociațiile înregistrate legal	
2.	Copie de pe BI/CI al/a reprezentantului legal	
3.	Dovada că deține un angajament scris cu furnizorul primar pentru furnizarea mijlocului de identificare pe teritoriul României	

Data

Reprezentant legal,

.....

(semnătura și ștampila)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

